

ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ರೇನೇ' ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಹತ್ತಿದಳು ವೈಶಾಲಿ. ಹಾಲು ಸುರಿದು ಜಗವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಸಿಟ್ಟಂತೆ ಕಾಣುವ ಬೆಳದಿಂಗಳು. ಸ್ವಬ್ಧ ಗಿಡಮರಗಳು ಹಾಗೂ ಮನೆಗಳು ಬೆಳದಿಂಗಳು ಕುಡಿಯುತ್ತ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರೇಮಿಗಳನ್ನು ತಣಿಸುವ, ವಿರಹಿಗಳನ್ನು ಕಾಡುವ ಶೀತಲ ಬೆಳಕು. ತಾಯಂದಿರು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತಿಡುವ ರಾತ್ರಿಗಳು. ವೈಶಾಲಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ನಗುಬಂತು. ತಾನು ಪ್ರೇಮಿಯೇ, ವಿರಹಿಯೇ ಅಥವಾ ತಾಯಿಯೇ? ಎಲ್ಲವೂ ಹೌದು ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ!

ಇರುಳು ಹಕ್ಕಿಯೊಂದು ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ 'ಗುಕ್ ಗುಕ್' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕೂಗು ಕೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲ ಅವಳು ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೆ ನೆಗೆದೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ಬಾಲ್ಯ, ಹದಿಹರೆಯದ ಆ ದಿನಗಳು, ಮನೆಯಂಗಳದ ಬೆಳದಿಂಗಳೂಟ ಎಲ್ಲವೂ ಹಾದುಹೋಯಿತು. ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಪ್ಪನಿಗಂತೂ ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ಸದಾ ಒಬ್ಬರಲ್ಲ